

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 54.368 van 6 juli 1995
in de zaak A. 60.433/IV-14.828.**

In zake : Claude DEREYMAEKER,
die woonplaats kiest bij
Advocaten J. GHYSELS en J. BLANCKE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

D E R A A D V A N S T A T E , I V e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Claude DEREYMAEKER op 19 oktober 1994 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van "het besluit van de Minister van Binnenlandse Zaken van 29 augustus 1994 waarbij hij andermaal niet wordt gemachtigd het beroep van privé-detective uit te oefenen";

Gelet op het arrest nr. 51.278 van 24 januari 1995 waarbij de schorsing wordt bevolen van de tenuitvoerlegging van bovengenoemd besluit;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur J. STEVENS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 15 mei 1995 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 juni 1995;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter J. BORRET;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. GHYSELS, die verschijnt voor verzoeker, en van Bestuurssecretaris K. DENOODT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Auditeur J. STEVENS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Met besluit van 10 juni 1993 van de Minister van Binnenlandse Zaken wordt verzoeker niet gemachtigd het beroep van privé-detective uit te oefenen.

Die weigering wordt verantwoord met de volgende overweging :

"Overwegende nochtans dat dhr. DEREYMAEKER gebruik heeft gemaakt in de vroegere uitoefening van zijn beroep van onwettige en met de beroepsethiek strijdige methodes;".

Met zijn arrest nr. 44.725, van 26 oktober 1993, vernietigt de Raad van State het besluit, verzoekers beroep kennelijk gegrond bevindend. De Raad overweegt "dat van de door verzoeker gewraakte overweging uit de bestreden beslissing de verwerende partij verklaart dat met deze overweging 'de inhoud van het advies van de Minister van Justitie opgenomen is'; dat zij dat uiteraard niet kan bewijzen nu zij het advies zelf niet bekendmaakt; dat wel aan de hand van de stukken van het

administratief dossier met de verwerende partij kan worden aangenomen dat meer bepaald bedoeld wordt op de in de brief van de Procureur-generaal vermelde schending van het telefoongeheim, het enige feit dat daar concreet wordt vermeld; dat dit enkele feit bezwaarlijk de bestreden beslissing kan wettigen; dat krachtens artikel 3, 1°, van de wet van 19 juli 1991 in geen geval een vergunning kan worden verleend aan wie veroordeeld is, al was het met uitstel, tot een gevangenisstraf van ten minste zes maanden wegens een der aldaar opgesomde misdrijven en dat een van die misdrijven 'schending van het telefoongeheim' is; dat de verzoeker ten laste gelegde schending van het telefoongeheim geleid heeft tot een veroordeling tot een gevangenisstraf van vijftien dagen, en dat die veroordeling werd uitgewist; dat verzoeker de gevraagde vergunning ontzeggen alleen om reden van die schending van het beroepsgeheim er dus op neerkomt hem op dezelfde manier te behandelen als was hij uit dien hoofde tot een gevangenisstraf van zes maanden veroordeeld en als was die veroordeling niet uitgewist".

1.2. Met het bestreden besluit van 29 augustus 1994 wordt verzoeker opnieuw niet gemachtigd het beroep van privé-detective uit te oefenen.

Het besluit is ditmaal gemotiveerd als volgt :

"Gelet op het ongunstig advies van de Minister van Justitie, dat een overname is van het advies van de Procureur-generaal bij het Hof van beroep te Gent, dat bepaalt dat uit de feiten, die ten grondslag liggen aan een inmiddels gewiste veroordeling wegens schending van het telefoongeheim, blijkt dat betrokkene het niet te nauw neemt met de deontologie van de privé-detective;

Overwegende dat Dhr. Claude DEREYMAEKER een aanvraag tot vergunning heeft ingediend op 15 oktober 1992;

Overwegende dat de hogervermelde wet tot doel heeft de sector van de privé-detectives te saneren door personen eruit te verwijderen die moreel of professioneel niet betrouwbaar zijn, van wie het huidige of

vroegere gedrag niet waarborgt dat ze de aan het beroep van privé-detective eigen methodes en opdrachten met voldoende bekwaamheid en nauwgezette zorg voor de openbare orde, de openbare veiligheid en de bescherming van het privé-leven zullen uitvoeren; dat deze doelstelling onder andere bereikt moet worden door het invoeren van een vergunningsplicht;

Overwegende dat, naast de wettelijke weigeringsgronden, de Minister discretionair kan oordelen rekening houdend met het concrete geval, in het bijzonder door toetsing van het vroegere gedrag van de betrokkene aan de doelstellingen van de hogervermelde wet;

Overwegende dat Dhr. DEREYMAEKER feiten heeft gepleegd in de vroegere uitoefening van zijn beroep van privé-detective, die gekwalificeerd werden als schending van het telefoongeheim; dat het gebruik van een dergelijke methode door een privé-detective in de uitoefening van zijn beroep zwaar onbehoorlijk gedrag is gelet op het verbod en de straf bij overtreding bepaald in de hogervermelde wet;

Overwegende dat het vroegere gedrag van Dhr. DEREYMAEKER niet waarborgt dat hij de aan het beroep van privé-detective eigen opdrachten nauwgezet zal uitvoeren, rekening houdend met de bepalingen van de wet van 19 juli 1991 en de bescherming van het privé-leven bepaald in artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden en de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens;

Overwegende dat de Minister van Justitie, die goed geplaatst is om de zwaarwichtigheid van het dossier van de aanvrager vanuit strafrechtelijk oogpunt te beoordelen, een ongunstig advies heeft uitgebracht op grond van dezelfde hierboven vermelde feiten; dat bovendien een negatief advies van de Minister van Justitie of de gerechtelijke overheden een grond tot weigering van de vergunning vormt, zoals gewild door de wetgever;

Overwegende dat die feiten ten grondslag lagen aan een inmiddels gewiste veroordeling; dat het doel van de uitwissing van een veroordeling de reïntegratie in de maatschappij is;

Overwegende evenwel dat de wet van 19 juli 1991 van openbare orde is, dat de problematiek van de privé-detectives heel nauw samenhangt met de problematiek van de openbare orde en veiligheid en dat de vergunning betrekking heeft op het specifieke beroep van privé-detective; dat de doelstelling van deze wet derhalve voorrang moet hebben op het doel van de uitwissing van de veroordeling;

Overwegende dat de betrokkene geniet van de in artikel 22, vierde lid van de hogervermelde wet bepaalde overgangsmaatregel; dat hij derhalve over

een periode van drie jaar beschikt om zich via een ander beroep in de maatschappij te reintegreren;

Overwegende dat die reintegratie niet impliceert dat betrokkene zijn vroeger beroep -hoe belangrijk het beroep ook voor iemand moge zijn- opnieuw moet kunnen uitoefenen, en zeker niet als het om zulk specifiek beroep als dat van privé-detective gaat;

Overwegende dat de uitwissing van de veroordeling geen afbreuk doet aan het bestaan van de feiten die aan de veroordeling ten grondslag lagen en bovendien hebben deze feiten gezag van gewijsde;".

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat de Raad in het schorsings-arrest verzoekers eerste annulatiemiddel niet ernstig heeft bevonden; dat in zijn memorie van wederantwoord verzoeker verklaart dat hij niet aandringt wat dat middel betreft; dat er verder geen aandacht wordt aan geschonken;

2.2. Overwegende dat in het schorsingsarrest de Raad het tweede annulatiemiddel ernstig heeft bevonden daar waar er ontstentenis van deugdelijke motieven wordt in aangevoerd; dat de Raad daartoe is gekomen op grond van de hiernavolgende overwegingen :

"Overwegende dat het enige concrete feit dat in de motivering van het bestreden besluit tegen verzoeker wordt ingebracht het feit is waarop zijn uitgewiste veroordeling wegens schending van het telefoongeheim is gesteund;

Overwegende dat blijkens artikel 3, 1°, van de wet van 19 juli 1991 een dergelijke veroordeling een van de veroordelingen is die, zelfs wanneer er uitstel voor is verleend en zelfs wanneer ze een lagere correctionele straf inhouden dan een gevangenisstraf van zes maanden, het uitreiken van de vergunning onmogelijk maken; dat in verzoekers geval die veroordeling met uitstel werd uitgesproken en vijftien dagen gevangenisstraf oplegde; dat dit in acht genomen, ze voor de minister een reden was waarom hij de vergunning niet kon, maar moest weigeren;

Overwegende echter dat de veroordeling is uitgewist; dat ook zo die uitwissing de verwerende partij niet verhindert het feit dat tot de veroordeling heeft geleid in aanmerking te nemen voor haar beoordeling van verzoekers geschiktheid voor "het

specifieke beroep van privé-detective", toch blijft dat het enige concrete gegeven is dat zij tegen verzoeker inbrengt dat feit is; dat zij derhalve verzoeker fundamenteel hetzelfde lot doet ondergaan als hij vanwege het bepaalde in artikel 3, 1°, van de wet van 19 juli 1991 zou ondergaan -moeten ondergaan- wanneer zijn veroordeling niet was uitgewist; dat door zo te handelen de verwerende partij haar discretionaire bevoegdheid niet uitoefent zoals discretionaire bevoegdheid hoort uitgeoefend te worden, namelijk in concreto; dat zij integendeel een regel hanteert die hierop neerkomt dat wie -verzoeker of een ander- een uitgewiste strafrechtelijke veroordeling heeft opgelopen wegens schending van het telefoongeheim evenmin een vergunning kan krijgen als wie een dergelijke niet uitgewiste veroordeling heeft opgelopen; dat de algemene beschouwingen die de verwerende partij in het bestreden besluit ontwikkelt, de ontstentenis van een beoordeling in concreto van verzoekers geval alleen maar nog helderder in het daglicht stellen";

2.2.1. Overwegende dat in haar memorie van antwoord de verwerende partij, ingaande tegen het vierde onderdeel van het tweede annulatiemiddel, betoogt "dat het bestreden besluit zowel uitdrukkelijk als afdoende gemotiveerd is";

Overwegende dat in het vierde onderdeel van het tweede annulatiemiddel verzoeker de schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, naar luid waarvan de bestuurshandeling "uitdrukkelijk" gemotiveerd moet worden (artikel 2) en de motivering "afdoende" moet zijn (artikel 3); dat wanneer in zijn schorsingsarrest de Raad het tweede annulatiemiddel ernstig heeft bevonden, hij dat echter niet heeft gedaan waar het middel de schending van de verplichting tot formele motivering opgelegd door de bovengenoemde wet van 29 juli 1991 aanvoert; dat de Raad het middel ernstig heeft bevonden daar waar het ontstentenis van deugdelijke motieven aanvoert, een schending dus van de verplichting tot materiële motivering; dat de verwerende partij er niet toe gekomen is aan te tonen dat op dit

punt het middel niet gegrond is; dat het tweede annulatiemiddel in de aangegeven mate gegrond is;

2.3. Overwegende dat de andere annulatiemiddelen niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden; dat ze dus niet onderzocht hoeven te worden,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van de Minister van Binnenlandse Zaken van 29 augustus 1994 waarbij Claude DEREYMAEKER niet wordt gemachtigd het beroep van privé-detective uit te oefenen.

Artikel 2.

Dit arrest zal bij uittreksel in het Belgisch Staatsblad worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de Belgische Staat.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op zes juli 1900 vijfenegentig, door de
IVe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BORRET,	kamervoorzitter,
	J. DE BRABANDERE,	staatsraad,
Mevr.	M.-R. BRACKE,	staatsraad,
	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. BORRET.